

Sygn. akt IV CSK 265/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), bowiem tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą – po pierwsze – z posłużenia się przez Sądy obu instancji uproszoną, i przez to sprzeczną z art. 361 § 1 k.c., definicją związku przyczynowego przy ocenie wyrządzonej mu szkody i zdarzenia identyfikowanego przez niego jako jej źródło oraz – po drugie – z naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów o postępowaniu dowodowym.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie pozawala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna powoda była uzasadniona w sposób oczywisty, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, BSN 2003, nr 5, poz. 8). Zarzuty w związku z posłużeniem się przez Sądy „uproszczoną definicją związku przyczynowego” nie zostały przez powoda sformułowane stanowczo. Nie zostały też poparte jakąkolwiek argumentacją jurydyczną, w ramach której powód podjąłby próbę wykazania, że Sąd Apelacyjny wydał zaskarżony wyrok z naruszeniem ustalonych w nauce i orzecznictwie zasad wykładni art. 361 § 1 k.c. Powód ograniczył wywód dotyczący tej kwestii do zadania kilku pytań, na które nie udzielił własnych odpowiedzi, natomiast podsumował

je wnioskiem, że Sądy obu instancji orzekły w sprawie z naruszeniem art. 361 § 1 k.c.

Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało, a w przypadku prawa procesowego – mogło spowodować, wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.). Zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), a przy jej rozpoznawaniu Sąd Najwyższy jest związany stanem faktycznym przyjętym za podstawę rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W świetle podstawy faktycznej żądania dochodzonego przez powoda w niniejszej sprawie i przytoczonych przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych, nie sposób jest w ramach przesądu stwierdzić, że uchybienia procesowe wytykane przez powoda Sądowi Apelacyjnemu w związku z czynnościami dowodowymi miały na tyle poważną naturę, że mogły spowodować wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 108 § 1, art. 98 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), art. 11 ust. 3 ustawy z 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. 2013, poz. 1150), Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.